

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 25.

V četrtek 22. rožnika 1854.

Tečaj VII.

Iskrene želje

o godu milostiriga kneza, škofa Ljubljanskiga

Gospoda Gospoda

ANTONA ALOJZJA

od bodočih farmanov Dragatuške nove fare doprnesene.

Pri novi cerkvi delamo
Nevtrudeni, veseli;
Tode se dans ozeramo
Tje prot Ljubljani beli.
Tam vtemelitelj bivajo
Bodoče nove fare;
Neskončno osrečujejo
Nas mlade ino stare!

Za novo faro „Dragatus“
Podali so jezere.
So si tako hvaležnih duš
Pridobili jezere!
Naj torej, mili naš gospod,
Dobrotnik tega kraja,
Naj danes Njih častiti god
Tud Dragatus obhaja.

Z molitevjo obhajamo.
O blagi škof! ga milo:
Naj Bog poverne stoterno
Njih blaženo darilo;
Naj blagor, ki ga nima svet,
Prebiva na Njih strani;
Naj ljubi Bog se mnogo let
Jih zdrave nam ohrani.

In kadar se le pozno se
Njih časno bitje steče,
Ki v domovini je, ki je
Na ptujim tak' sloveče:
O naj tačas pelja v nebo
Jih Božja roka mila!
In pak v stoletje fara bo
Spomin na Njih častila. —

Kadar pak bodo birmali
Mladino v cerkvi novi —
Kak' bo sprejel po vrednosti
Jih tukaj kmet sirovi? —
Glas enoglasni radosti
Donel bo po širjavi —
Jek iskrene hvaležnosti —
In zdaj — veseli, zdravi!

V Dragatuši 13. rožnika 1854.

Bernard Tomšič.

Praznik svetiga Rešnjiga Telesa.

(Po Chateaubriandu.)

Kakor hitro zora praznik kralja vesoljniga sveta naznani, se zaljšajo hiše s suknepmi preprogami, volnenimi plahtami in svilnatim' etenicami. Ulice se potresajo z mnogoverstnimi cveticami in prijetno dušecimi rožami in zvonovi vabijo z vese-

lim glasam verno ljudstvo v hišo Gospodovo. Že se ukaže odhod. Vse se začne prestopati in v redu se zibljejo mnogoštevilni razdelki zbraniga ljudstva. Pred vsim visoko vihra lepo bandero z zalo podobo Svetnika, ki je zavetnik kardela, ktero v dolgi versti za njim stopa. Tako gre kardelo za kardelam, vsako za podobo svetnika, ki, écravno nizkiga stanu, je vender le vreden zavoljo svojih lepih éednost in v življenju zveršenih del, de ga mogoéni in vladarji éaste.

Za temi razdelki se vzdiguje visoko bandero Jezusa Kristusa, ne več znamnje britke boleéine, ampak znamnje rajskiga veselja. Počasno stopaje se bliža v dveh verstah mnogo število prebivavcov pusave in samotoljubnih oéetov, ki v tihim samotanu živé. Vsi korakajo v starodavnih oblekah, ki nas drugih éasov, drugih vekov, drugih navad sponinjajo. Pridružijo se jim svetovni duhovniki in večkrat zdaljšajo z rimskim škerlatam odeti prelati ali redovniški glavarji dolgo versto duhovnov. Poslednjié pride vikši duhoven. Njegove roke derzé svitlo presveto Rešnje Telo, ki je na koncu procesije pod lepim krovam z zlatam olepšaniga neba, kakor se vidi kadaj na koncu gosatiga drevoreda pod zlatim oblakam svitlo solnce lesketati.

Med verstama procesije stopajo priljudni deéki v mernim koraku; eni nosijo liéno spletene košare polne lepo dušeciga cvetja, eni pa zibljejo v rokah drage sreberne kadilnice. Cerkovni služabniki trosijo rože po tleh, po kterih se bo vééno Solnce napotilo. V belo obleéeni leviti na desni in levi kadijo Najvišjemu. Nato se začnejo med množicami svete pesmi veselo glasiti. Glasovi doneéiga bronu in streljanje gromééih topov naznanuje, de je Vsegamogoéni éez prag svojiga tempeljna stopil. Zdaj pa zdaj utihnejo pesmi, godba omolkne in med ljudstvam je veliéastna tihota, kakor na širokim morju, kadar ni sapice éuti. Nié se ne sliši, kakor sum po terdih tleh merjenih korakov. Ali kam gre vsegamogoéni Bog, kteriga veliéastvo pozemeljske moéi tako poviksujejo? Gre počivat pod revne platnene odeje, pod oboke cvetja in zelenih vej, ki so spomin stare zaveze, neoskrunjeni tempeljni, prijazen stan na polju. Pred njim korakajo otroci in ubogi in ponižniga serca; za njim gredo sodniki, vojvodi in mogoéni vladarji. Sam gre v ponižnosti in visokosti, kakor se skazuje éloveštvu v miénim cvetju in v hitrim blisku in v gromééi strelji ta mesec, kteriga si je v praznik zvolil. Okna in vrata veliéh poslopij po mestu so polne gledavcov, kterih serca se širijo, viditi praznik edino praviga Boga. Otroéiéi stegujejo roéice proti milimu Jezusu, in stari sivi oéetje, ki že smert pričakujejo, se éutijo

oprostene strahu ino nepokoja v sercu. Pogled živiga Boga jih napolni z nado življenja in z velikim veseljem.

Prazniki kristjanstva so v čudni skladnosti s premembami narave. Praznik Stvarnika obhajamo v času, kadar zemlja in nebo njegovo vsegamogočnost oznanuje, kadar na polju in v logu vse na novo živi in svojiga Stvarnika časti in slavi, kadar so vsi prirodki narave v naj ljubeznjivši zvezi, kadar ni po vsim travniku ene same vdove travice najti. Nasproti obhajamo spomin vsih mertvih ravno jeseni, kadar začne narava umirati in listje z drevov padati, zakaj človek umerje in pade kakor list v rumenečim logu. Pomladi posvečuje sveta mati katoliška cerkev druge praznike. Praznik sv. Rešnjiga Telesa se primeri bolj velikolepnemu mestu, procesije križeviga tedna bolj priprosti vasi. Z veseljem odpre kmet svoje serce cerkvenim slovesnostim, kadar se zemlja blagoslovu krepčavniga dežja odpira. Blagor, kdor bo obilno pridelal in česar ponižna glava se bo lastnim čednostim uklonila, kakor se steblo pod polnim klasam ukloni in poniza!

Fr. Blažič.

Stol svetiga Marka v Benetkah.

Omenjenja vredno se mi zdi, kar katoliški angleški list „*Rambler*“ (1853 april str. 300–304.) od tega stola pripoveduje. Bodi mi pripušeno v kratkim posneti njegove besede, ki bodo gotovo marsikterimu ne samo nove, ampak tudi dobro došle.

Stol svetiga Marka evangelista se omeni naj prvo v popisu življenja in mučenitva svetiga škofa Petra Aleksandrijskiga, ki je pod rimskim cesarjem Maksiminianom v letu 310 dosegel krono mučenitva. Pripoveduje se namreč, de je bil ta sveti škof tako ponižen, in de je tako častil stol, na katerim je sedel sam evangelist sveti Marka, in za njim tolikanj svetih škofov, ki so Gospodovo čedo v Aleksandriji pasli, de se ni hotel nikoli nanj uvesti, kadar je v cerkvi sveto Božjo službo opravljal; pravil je, de se mu vsakrat zdi, kadar ta sv. stol pogleda, kakor de bi neka nebeška svetloba ta stol obdajala. Ko je pa zavoljo Kristusove vere svojo kri prelil, so kristjani njegovo sveto truplo vzeli, ga v sveto škofovsko opravo oblekli, in z veliko častjo posadili na ta stol, na katerim sedeti se je nevedniga mislil, dokler je živel, ter ga potem po cerkveni šegi do groba spremili. — Iz tega se pač vidi, v koliki časti so imeli Aleksandrijski kristjani v začetku četrtega stoletja stol s. Marka.

Staro ustno sporočilo pravi, de je Venetam s. evangeli prvi oznanoval evangelist sveti Marka, in de je sam osebnost bil v Ogleji, takrat še velikim in imenitnim mestu. De je bil z apostelnam svetim Petram v Rimu, ne dvomi nobeden. — Kadar so roji Mohametanov se iz Arabskiga polotoka vsipali čez vse sprednje aziatiške kraje, oskrunovali naj svetější spominke tolikanj kristjanskih mest, povsod ropali, morili in požigali, in niso prizanesli tudi svetim zakladam naj starši Antiohijske cerkve, kjer so se Jezusovi učenci naj pred kristjane imenovali, in kjer je sveti Peter apostel, prejden je v Rim šel, sveto cerkev sedem let vladal; takrat so mende Aleksandrijski kristjani misliti začeli, kako bi stol svetiga Marka evangelista, svojiga perviga škofa, kot naj drajši spomin iz apostolskih časov, pogube rešili, zato de bi ne prisel v krivične roke sirovih Arabcev, in de bi ne bil od njih oskrunjen ali clo

razdjan. In gotovo se ni čuditi, de so na misel prišli, ga k tistim kristjanam prenesti, katerih prededam je nekdanj tudi ravno ta evangelist sveto vero oznanoval, ker so smeli pričakovati, de bo pri njih varno shranjen in de ga bodo tudi v veliki časti imeli. Ko je cela severna Italija bila zamotana v Ariansko krivoverstvo, so ti kristjani se stanovitno prave vere deržali; in za tega voljo je tadašnji cesar Herakli ukazal, de naj se svetiga Marka stol iz Aleksandrije prenese na mali Graški otok (insula Grado) blizo Ogleja. — Tu je ostal tadaj ta častiti stol v Gradu blizo dve sto let; v letu 828 pa je bil prenesen v cerkev svetiga Marka v Benetke, in postavljen na veliki altar. Ko se je v 17. stoletju v tej cerkvi za veliki altar nov tabernakel delal, je bil sv. Marka stol z altarja vzet in v cerkveno skladnico (tesoro) položen, kjer se še dan današnji kaže. — Stol obstoji iz eniga samiga kosa, iz beliga marmeljna; nekdanj je bil ves pokrit z drugim lesenim, čezanj umetno narejenim stolom; ali ko je s časom les na njem sperhnil, se je znotranji marmeljni stol pokazal in — skrivnosten napis na njem.

Ta napis na stolu svetiga Marka je v hebrejskim jeziku sostavljen, in pismenke hebrejske so take, kakor so jih v starejih časih v pismu rabili egiptovski Judje, namreč aramejske, zelo podobne Palmirenskimi. Druga posebnost tega napisa je, de se bere od leve proti desni; in to je mende do sadaj, celih dve sto let, učene motilo, ki so večkrat skušali ta napis brati, de ga niso umeti mogli; zakaj pismenke same na sebi so zadosti očitne, tako de je vsakdo koj spoznati mogel, de so hebrejske.* Pred dvema ali tremi leti je bil častiti jezuit Secchi nekaj časa v Benetkah, kjer je po tamošnjih knjižnicah in pismohranah listin iskal za obširno zgodovino Florentinskiga cerkveniga zbora, ki jo po višjim ukazu spisuje. Ko je vidil stol sv. Marka in napis na njem, ga tudi ni znal koj brati, ali on si je ta napis v vosek vtisnjen sabo domu vzal, zato de bi ga o pravim času skušal brati in razložiti, in glej! ko na vosku vtisnjeni napis tega stola doma ogleduje, je koj prvi ključ najdel k branju napisa. Prve pismenke napisa namreč so bile sadaj na vosku vtisnjene na pravim mestu po navadnim hebrejskim pisanji in branji, to je na desni roki; vsa težava, brati napis, je na enkrat zginila, in pomen napisa je po tem takim odkrit.

Ker samiga napisa v svojim prvotnim pismu (ki ga bo vsakdo lahko sam vidil v posebni knjigi, ki jo čez to sam Secchi spisuje) tu podati ne morem, postavim tu sem latinski prevod, kakor ga je sam Secchi napisal:

CATHEDRA. MARCI. EADEM. DIVINA.
REGULA. MEA. MARCI. MEI. (EST). IN
AETERNVM. IVXTA. ROMAM.

to je:

„Stol svetiga Marka.

Ravno tisto Božje pravilo je moje, in mojiga Marka: vedno Rima se deršati.“

Iz tega napisa vidimo ne samo, de ta stol je v resnici stol svetiga Marka, ampak tudi, de je tisti, ki je naredil ta napis, ravno tisto „Božje pravilo“ (divina regula) imel vedno pred očmi, kakor sveti evangelist Marka, namreč se vedno in terdno deržati v vsih verskih zadevah svetiga Rimskiga Se-

* Kar zamorem tudi jaz priterdit, ki sim natanjeen facsimile tega napisa sam s svojimi očmi vidil in bral.

deža. Zares čudno, de se te važne besede razodevajo ravno v našim malovernim času!

Pisemenke tega napisa in zgodba tega stola pričajo dovolj visoko starost njegovo. Razun tega prijazne besede (the familiar and affectionate form of address) „mojiga Marka“ kažejo naravno in očitno, de tisti, ki je dal te besede vsekati v ta stol, je gotovo še svetiga evangelista osebno poznal; in ker je bil neposredni naslednik svetiga Marka, kot Aleksandrijski škof, Anania, od Judovskih staršev rojen, zamoremo verjetno terditi, de je on ukazal na stol svojiga sprednika vsekati ta hebrejski napis. In če je kateri škof v prvih časih kristjanstva bil goreče unet za apostolski sedež sv. Rimske cerkve, in se poganjal za njegovo prednost pred vsimi drugimi v celi cerkvi, je bil gotovo sveti Marka evangelist. Zvesti in ljubljeni tovarš svetiga Petra aposteljna; in zdi se, de začetnik tega napisa je hotel na ta način razodeti, kako zvesto izpolnuje nauke sprejete od tolikiga učitelja, kteriga je visoko spoštoval; ali še več, morebiti smemo reči, de to „Božje pravilo“, v tem napisu omenjeno, so besede samiga svetiga Marka, ki jih je pogostama imel v svojih ustih. S.

Mladeneč na poti ločitve.

Zapustil je neki mladeneč hišo svojih staršev, in na povelje svojiga očeta gre sreče po svetu iskat. Prišel je na pot ločitve, in ni vedil, ali se hoče na desno ali levo obrniti.

Ko se pa spremišljeje, ugleda žensko osebo proti njemu se blizati, ktera je bila prav lepe podobe, na hoji in pogledu pa prav prederzna. Mladeneč! je zaupila že od delec proti njemu, kali ne veš, po kateri poti bi šel? Hodi za menoj. Vse tvoje življenje se ti bo dobro godilo. Poglej tukaj lepo pot, ktera je gladka in široka, le poglej, kako veliko jih po nji hodi, in kako se veselijo. To vse vidim, pravi mladeneč: Ali povej mi, žena, kdo si, in kako ti je ime?

Jest sim veselje, ali nasprotniki moji me hudobijo imenujejo, reče ona.

Ravno zdaj se na drugi strani druga ženska oseba proti mladencu prblizuje.

Ona ni bila tako lepa, pa tudi ne prederzna kakor perva. Njena hoja je bila ponižna; glas krotek, in njen pogled pameten. Mladeneč! ga odgovori, ne prederzni se in ne daj se premotiti po njenim potu hoditi; če jo poslušas, pojdeš v pogubljenje. Sicer je pot, katero ti kaže, gladka in široka, tudi veliko jih po nji hodi; ali oh, nesrečni ne vejo, kam de gredo; na koncu pota je smert, pogubljenje in trpljenje. Zatorej ti svetujem: ne stopi na nevarno pot, in hodi za menoj, če hočes v deželo prave sreče priti. Kdo si pa ti? vpraša mladeneč. Jest sim čednost, mu odgovori; in pot katera v srečo pelje, je na mojo stran. Kaj! lepa pot! vpije hudobija in se posmehuje; le poglej, kako vozka, nevarna in s ternjem nastlana je! Zali mladeneč! noge si boš poškodoval in po hribu se močno utrudil. Poglej tudi, kako malo jih po nji hodi! Jest se ti nič ne prilizujem, čednost mladencu reče; moja pot je vozka, nevarna in težavna, ali ona ti tudi pomagala bode: malo jih sicer po moji poti hodi, pa noben se še kesal ni, ki je po nji hodil. Ali ljubi mladeneč, nikar le poti premišljevat, ampak premišljaj tudi njene nasledke, in kam de pelja. Povzdigni svoje oči proti tajistimu hribu. Vi-

diš tam veličastni tempelj, kteri se ti nasproti blisketa? Tam je tvoj namen, in tam je prebivališče srečnih. Pa nobena druga, kakor le leta težavna pot pelje k tajistimu tempelju? vpraša mladeneč. Nobena druga, odgovori čednost. Tudi sama previdnost Božja je ta hrib v prebivališče srečnih odročila. Kdor nanj priti hoče, mora nanj iti. Vse dobro velja trud in pa delo. Če hočes, de ti zemlja dobriga sadu obrodi, jo moraš obdelovati. Če hočes, de te ljudje ljubijo, jim moraš dobro storiti; in glej! za večno srečo pa nočes nič storiti!

Odkritoserčno ti povem, pravi čednost, de moja pot ni lohka, pa ne smeš si misliti, de bode zmérj težavna, kakor se v začetku zdi. Vsaki začetek je težak: pa vaja tudi kar je težkiga zljajša. Vojskovanje je kratko, zveličanje pa večno.

Mladeneč se še k hudobiji obrne in reče: Pa leta tvoja perložna in gladka pot v dolino pogubljenja pelja, ktera se v začetku tako lepa in lohka zdi, na koncu je pa taka žalost! Kdo pa bo le na konec mislil! mu zaverne hudobija. Zadosti, de je moja pot le perložna in vesela. Naha, reče mladeneč, neumen človek bi mogel biti, ko bi v kratko veselje šel, večno srečo pa zapustil! Čednost! za teboj grem; podaj mi svojo roko, in pelji me v tempelj sreče in zveličanja, kjer bo ves moj trud poplačan!

Za majhno plačilo se hočes tolikanj truditi? reče še enkrat hudobija, le poglej zgled velike družbe, ktera me posnema.

Kaj pomaga, odgovori pametni mladeneč, se tako velika družba, pa nesrečen biti! Boljše je z majhnim plačilom, pa srečen, kakor z velikim nesrečen biti. Hvala tebi, reče mladeneč čednosti; ti si me obvarovala zapeljive hudobije! Oh, kako nesrečen bi bil jest mladeneč zdaj brez tvoje prave Božje zapovedi! Ne zapusti me, in ne odstopi z moje poti, reče čednost; zmérj po mojih stopinjah hodi, in če jest onemagam in padem, povzdigni se in močnejši bodi, de boš prišel v tempelj sreče in življenja.

Tudi ti, ljuba mladost, stojis poprej ali pozneje, kakor ta mladeneč, na poti ločitve svojiga življenja. Hočes se za čednostjo ali hudobijo podati? Za čednostjo boš srečna, za hudobijo pa, oh! vekomaj nesrečna. — Janez Tomsic.

učenec.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V saboto, v god sv. Janeza Kerstnika, ob osmih zjutraj bodo naš milostivi gospod knez in škof v Ternovim vogelni kamen za novo cerkev blagoslovili, in potem bo v zato nalaš pripravljenim sotoru sv. masa.

* „Šolski Prijatelj“ je v 22. listu naznanil, de je drugi del „Djanja Svetnikov“ že v Celovcu in se bo v dveh ali treh tednih razposlal, pa le tistim društenikam, ki so letnino za 1854. leto že plačali. Naj se toraj ne mudi, kdor tega še ni storil!

Od Verhnike. Ko človek pride iz kake stranske soseske posebni praznični dan do kaciga mesta ali terga, in vidi vse pobožno obhajanje drugač slovesno, kakor pa doma: se v sercu nekakošno močno obujeniga in razveseljeniga čuti. Tako se mi je godilo v god presv. Rešnjiga Telesa na Verhniki. Nočem omenjevati že prevečkrat imenovane lepe cerkve, ampak le lepo dolgo procesijo. Kach deset velikih bander sploh novih in ozaljšanih je pot kazalo verstam pobožnih služabnikov prečudniga zakramenta; skoraj za vsakim banderam so

je sveto petje razlegalo; tik pred sv. Rešnjim Telesam pa je šlo mlado kardelo šolarčikov in šolaric, ktere so bile sploh čedno, velik del belo oblečene z lepimi venčiki ovenčane, in so za polovico tudi sveče v rokah imele; potem glasna prijetna godba domačih dobro izurjenih godcov, in vmes spet lepo glasno petje; postaje za štiri žegne so bile povsod prav lepo napravljene in olepšane, in vse se je v lepim redu verstilo. V taki priložnosti človek nekoliko čuti, kaj to velja: de nobenimu narodu ni njegov Bog tako blizo, kakor vernimu katoliškemu ljudstvu.

Iz Dolenje vasi pri Ribnici 6. rožnika. Okoli polnoči me posebna svetloba prebudi, skočim k oknu, kar vidim, de je v sredi vasi neki skedenj ves v plamenu. Ker ko prej ob takim ponočnim času ni bilo precej nobene pomoči, je v kratkim času 48 hiš tako strašno gorelo, de taciga ognja še nikdar nisim vidil, in Bog daj, de bi ga nikdar več ne vidil. Bogu, ki nam nasprotniga piša ni poslal, in ljudem, ki so od vsih krajev k strašnemu ognju priderli, gre hvala, de ni vsa vas pogorela. Ali osem in štirideset hiš z vsimi hlevi in skednji je čisto upepeljenih. Nadloga in nesreča pogorelcov se ne da popisati, ki zdaj lačni, osmojeni, raztergani in objokani okoli svojih smodiš in pogoriš hodijo in kličejo: Kaj bo! kaj bo! Bog nam pomagaj! Obernem se tedaj na vse dobroverčne Slovence in v Jezusovim imenu vse dobrotnike prav lepo poprosim: Usmilite se, usmilite se silo revnih pogorelcov!

J. Jereb.

Iz Gorice 17. rožnika. S. — Svila cesarica Elizabeta je veliko podarila blagim napravam po vsem cesarstvu, kakor smo ravno te dni brali v Dunajskih uradnih časnikih. Na našo primorsko deželo je od teh darov odpadlo 2000 gold., od kterih 800 gold. dobite dve napravi v Gorici, namreč 400 gold. naprava tukajšnjih gluhenemov, in družih 400 gold. naprava zapuščenih otrok.

Oznanih sim ne zdavno, kar mi je bilo znano od testamenta našiga rajneiga višiga škofa; ene same reči nisim bil povedal, namreč de so rajniki vse svoje knjige tukajšnji bogoslovski duhovščici zapustili. Kakor so, de kler so še med nami živeli, svojim duhovnikom vedno priporočevali, de naj po svoji smerti svojih bukev ne zapusté nevednim dedičem, ki ne znajo z njimi ravnati, tako de mnogokrat naj boljši dela, kakor je sploh znano, kramarjem in štacunarjem v roko pridejo, de maslo in salo vanje zavijajo; temuč de naj jih kaki knjižnici zapusté, kjer se vedo čislati, dobro shraniti in rabiti: tako so hotli te svoje besede tudi z lastnim izgledam poterčiti. — Pač bi bilo želeti, de bi sleherni duhoven ta lepi izgled rajneiga višiga škofa posnemal, in svoje bukve po smerti zapustil ali fari, kjer služi, s čimur bi sčasama lepa farna knjižnica zrastla, de bi mladi duhovni koj pri začetku svoje težavne službe pripomočkov dovolj pri rokah imeli, ali pa jih namenil kaki očitni knjižnici v mestu, kjer vedo gotovo bolje ravnati z njimi, kakor samoprudni dediči, ki jih v svoji nevednosti večkrat nespametno razdajajo.

Osmi dan tekočiga meseca junia so bili udje bratovšine ali društva „il pio sovvegno“, od kteriga je Danica uže večkrat kaj povedala, na svojim navadnim mestu zbrani, in med drugim se posebno tudi pogovarjali za stran potrebnih preuredb nekterih društvenih postav. Ker je to važna stvar, in se ne da z enim mahlejem ob enim storiti, je izvoljen poseben odbor obstoječ iz treh udov, kterimu je naloženo, potrebne poprave v društvenih postavah osnovati, in jih o svojim času glavni skupščini v presojenje in poterjenje predlo-

žiti. Zaupamo, de bodo previdni možje, kterim je to važno delo izročeno, v občno zadovoljstvo in primerno sadajnim okoliščinam svojo nalogo doveršili.

Razgled po keršanskim svetu.

Blizo Dunaja, pet četert ure zunaj mesta v Novi vasi (Neudorf), so se pred nekaj časam vstanovile gospé dobriga Pastirja, perve, ki so v našo cesarstvo prišle. To duhovno društvo se je začelo proti koncu sedemnajstiga stoletja na Francoskim; pobožna Maria de Combé, iz kalvinske zmote k katoliški veri spreobrnjena, in mlada vdova, je perve duhovne tovaršice zbrala, in modri la Bermondier, fajmošter pri sv. Sulpiciu v Parizu, ji je bil v tem početku svetovavec. Namen društva dobriga Pastirja je ta, zapeljano in zgubljeno ženstvo k spoznanju in poboljšanju pripeljati, ne še spačene, vendar v nevarnost postavljene deklice pa pred zapeljivostjo obvarovati. V ta namen jemljejo v svojo hišo ženstvo, ktero se samo prostovoljno v njih skerb poda, ali ktero jim starši in drugi višji izročijo. Sprejete osebe po navadi v tri dele razločijo; perve so spokornice, ktere so ravno iz srede hudobniga sveta prišle, spačene in v pregrehe pogreznjene; druge so deklice, ki niso še pohujšane, vendar so bile med svetam v nevarnosti svoje nedolžnosti; in tretje so Magdalene, ktere so se v hiši duhovniga društva v resnično poboljšanje obrnile, in hočejo potem prostovoljno in za vselej ondi ostati. Početek noviga društva je lep sad obetal, in tedaj so pobožne gospé dobriga Pastirja sčasama več hiš v Francii dobile. Velika prekucija je sicer te hiše razdajala; po zadobljenim miru pa so se ostale gospé zopet zbrale, in papež Pij VIII. jim je v l. 1829 dal eno višji Mater, ktera staneje v materinski hiši celiga društva v francoskim mestu Angers-u (Anžér). Od tod se je društvo po celi Francii razširilo, in je tudi v druge dežele in strani sveta naseljenke poslalo. Za hišo blizo Dunaja so nekteri dobrodelni gospodje poskerbeli, ki so v ta namen grad kupili; njih namen je bil, zgubljeno, v hudo ječo obsojeno ženstvo na pot poboljšanja obrniti. Zatoraj gospé v Novi vasi nimajo prostovoljnih spokornic, ampak hudobnice, ki so za dve do desetih let obsojene, jim vlada pošilja; hiša ima prostora za 150 tacih oseb. Od začetka so bili Dunajčani prav radovedni, kako se bo malo pobožnih nun s toliko divjimi hudobnicami obnašalo; zaveljo kake sile je tudi vojaška straža pred hišo. Vender do slej so nune vse lahko opravile, in niso še nobene vojaške pomoči potrebovale; čudo se tukaj spozna, de prava pobožnost, z Božjo pomočjo podpirana, tudi čez divjo moč zmaguje.

Mili darovi.

Za afrikanski mision: Neki dobrotnik iz Sekovske škofije je poslal do Ljubljanskiga škofijstva mašnikovo obleko znamenitne vrednosti za misionarje v Afriki. — Iz Škocijana pri Trijaku 8 gold. — „De bi se Bog ubogih zamurčikov usmilil!“ 30 kraje. — Za odkupljenje zamurčiku, kteri naj pri svetim kerstu ime „Jožef Planinšek“ dobi 50 gold. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii: Cernuski vikariat je podeljen g. Jožefu Zupinu, kaplanu v Sent-Jurji.

V Goriški viši škofii: Za kaplana v Vojsčico na Krasu je prestavljen g. Jož. Mozetič, dosadanji kaplan v Mayhinji, g. Matevž Nardin iz Samarie v Mayhinjo, g. Jož. Tomšič iz Cerova v Samarie; g. Jak. Dovjak iz Doberdoba pride za vikarja v Cerov; g. Lukež Nagode iz Lokovca v Doberdob; g. Anton Kavčič, kaplan v Tominu, v Lokovic; g. Valentin Pelicon iz Opačjesele v Tomin.